

הילד אשר בתלום

רות אלמוג, סמרתה וראשון, הסדר הילולת של מארגריטות" (ספר רביעי ותש"ל בעריכת ישראל הרץ). עמדה לפני היא לילדת ארץ-ישראל, ולתמו דומה: פתח-תקנה איך מצוין בעבודה זו לא מפני שיש בה חכמה כלשהי, אלא מפני שגודלת לה חשיבות לגבי אופי הכותב. יצירות רבים ילידי הארץ נשארים את נפשיהם בפרטם למסלולת צרבה: התמדת-עולמם המסוימת ור תרוב כל-קולה ברוחנותה ובעונתה של ליברת-המלחמה, ואפילו הם פורד ש"ם כגון מחזיקים גיורא, לא רק כן התחילה ה-אוגרואסית, סמרתם נהדר עקרה אליה.

וזה ועוד: היא המגשפופית של ה" קשר הנפשי אל בוגר-הילדות הארץ-ישראלית המפשי כמאת לא פעם כתי שמי יטב היצירה הוא זה שבו צד כי לאותו בוגר הגה כל כן, סברו רגו כי מיטב היצירה של רות אלפי מנו, כש-מיוצרתה שילת הכלנית, מסתפק בא לידו כיטו כה-הפד ה" לילת של מארגריטות", הנה אלה ה" מתארים את ילדותה, לידתם זו של כתי הרצאה ה"יחה, שבעששכש במו" שבה שחנת-תקוה, ועמדת שומן ארץ-ישראל שרית, פקטרת כשמיים כ"י דים, תושבת, רוח-מורח ויבשת, ממשק-שרב, עמדה בעק החדר ור הגמנה. עליו הגמנה העצמיים ועו רי כבורה ובעצמיתים: אשכול החרקה הסול-יבחה, דמוי סביבם של ענבי רים, קרב כמנדוד — כלא הן — ויצאה החדר הרוצת גשרה לאט, לבגובה, נהובה, תרופה על האדמה, היא התחילה על הקצוץ רועי, וציה, כשמש: בלתי גורא, הכסרת בתי"י מתי (ש" 13-14) — הוא קטע אחר שיהי שרף של רות אלמוג איננו מופשט: זהו נוף שאמנם לוחיו: ולחונם המתאר ביד כסותה בעצ"י לחנה של מי שמיטיב לעשית, זה קורם הבלתי-רשמיים-כיבולו, הוא אצל ממשן שנתקף בלב המסורת ל" בלי-אחואה.

דמיון של האב הנפשי את הסרבו: תגפ"ש של המסוקים, וחזרת ר"י לגלגלים שומים כמחלום, פתוח אה"י בה"אמת והרובו: זה בוגר-האפרד, כפי לוחם של בגוית-החרות ראי"ן שים רביעי — מגודרת-ידות או קיו זה משנה זיקן כן אלו-עולם — גם ילדותה של המארגריטות, מארג- שרתי" של יצר האמת, כמות יכלת ילדותה של יצר-רמבולת למות, מארג שרתי" זה הלא כל המלבנות, כל מי אורי, כל צד וכל תווים מסלולים בילד כתי חותם עמוק ללב השואה

עם זה שגם מוקדמים בילדים, רגני לויים, חשויו על הילד יוא"ח-היומן גרומים מל כמה סבלו רב יורה, כשם שאושריו עו יורה, אבל כל יורה ה" יסודיים במי אדם רבים יותר מן ה" אושר, וזבו של ילד כזה שיהא סר" יסיר יותר מחבורו. את הכאב הזה הוא נושא כמפשו כמו מיתרת-גליל. לויים יתן להם פורקן אמנותי, אבל גם מפורקן כרוך בצער, למני שא"י נגד ספר-דבר. האמן — רות אלמוג, כמון נלכדת, משפשו דומם אלוהת לכך — יורה שלועלה לא ליש לוחם כמסופה, סבל-ילדותו עמיקת ריכב, הרעפלי יציר לעצמו מסורת ורוקחות קשות יותר, סיכויי ההגמנה ילדו קלושים יותר.

הדמיות שרות אלמוג ממלכת ברו את סיפוריה כוררות תחם שיש האלוטופי: אבל האלוטופיאלות אלו יצרו: פלירון לשמועם שלטון כשני שאין כוון הירחלה אחת, כי שם המיון הריאלי השובב אותו, כי הור-הילדות פדיון יכלה היתה אשר ליה לשאת אופי פאסטורלי-ביו"י המגרות נמוהה אף האדילית, ארצי איהו אעידת קרקפת לאנשים סמכ"י סכ"י" היא כחומב נ, שפירת של ארצי אסאטאי" (ע" 115-116), ארצי פקטת יוא — הילדת ברו" אב"ה בגוית-המלחמה. אם יש את נפשי ל"י מות, עליו לצאת נמוהה ארצי ל"י דתי המלבושה תסרב לקלוט את נ"י מתי.

ובד אני מקפדת לעצמי עור גר"י לה ואדישה שאין בה הריב יופי" עדי שמיולוגי וחשבויה גוינים כ" אורי קלוט וכמולוגות על הילולת ש"י ו"חשה" עיר וקנה אני מחפשה".

כי תבייחה לא תניעל, מפני שה"י מספרת-הילולה נבאר מנחה לילתה אה שורשיה הנפשיים בעפר הזקוק" ראי — על א"ף האיריות כלם הארץ ש"ן בה מקום ל, אנשים מבלתי-כש"י אלא רק לגבורי-המלחמה — הנה מתי" כל ראשון" וזה גם הצד הנפשי של כסבע וסראגיתת הדיעוים: הארץ גורית על השאל, שחוררת אה"י חייבת לשוב ולחונם כשע"י אפילו השוחרו כחומב צדו ולכרן, יש לה נתקם מפול. בקדוה זו רות אלמוג כמלשלת פה ל"כתי, ואיננה, כשם ג"ם יוספן, חידה לעש"י מעבר לפתוח-איות האינוניו-הילולות קו"י כפי כמן כחות-הא"י הקולקטיביות, א"י-הספרית, ח"י-האפששור-הילתה, מפני שחלופים של כבורה-הילולת ויומים בדם כמו רעל, במני ש"ה- מיה השולח מן הילולת סמרתה של פתי" אבל לא ייתכן בלא פחד זה, על מיתקנות ועל רשרוש רוחותיה, על רוחו רעל תחושותיו המפיות והמס"י כולניות: זהו פחד-המולדת, זהו ה" ילד אסור כחלומי (ש"א) את עול"ן הספירה לגבי היה עליו והמים, הגב"י כיונים ומפמץ בצופרי-שיר, הוא קשוב אל אגודת שקלם כן הרוח ומסמכות העונים ורוחו המתה כל חייטי.

ולד פורע ומסולח לעפשו הית, וכרתי את תולדותי, אך דיוקני ר"י שמו, והרברים אשר ציונו, נשתכחו מלבי: הימים שנעזבו קבורו מלחת הליל-הילום זה זמן שומם ורעב ש" נדחם ברוב עסק אינני י"מית" (ע" 56).

במסופיה של רות אלמוג מבלתת אשיות יוצרת בעלת עצמיות שיש לה סימני-יחיד כשילה, זה סימן טוב למי שמצויא את אסותו ואלוהנה. כאמור, נראים בשיני בעיקר אותם סיפורים המפזלים את בוגר-הילדות: בהם כבר והעו הירוק הורש כ"י לקבוע אגדת-סידו, אובייקטיביות יורה, ליליתם האמנותית גדלה י"י הר סימנים מוצק יותר, אבל יש עניין גם במסופים האחרים, והנכנס לחזרת כבוד אחרת סריאל-סטי"ת, שיש בה מספיקי תלום-הביקורת. הסיפורים האחרים של רות אלמוג מ"כוסטים פתוח ביקוש מתחד של אחות — על רקע של התמוסכות, והילדת היא פקום מקלט אפילו אם איננה ממונחה מפני תסכול ומ"י רות ואכזבה, שהרי יחסיית-הספקה מתקיימת בכל זמן, והגברת יסוד" היתוק" שבה דומה לאור-עיר — למשל-סלית בין, אורי-הגריים ה" צלול הנפאל של אביב בשל" לכ"ן חשיבה של ימיש ושעמום חזות" מוש"י, במל"י אחרות: אלה הם ה" מוסים שהגדר-האיו"ן מקיינה הא חכונה דומינאנטית באפ"י-י. אלוה העור-איו"ן יש והג שומם את העט מ"י המחרת מכוון זה ישגה ה" שישרי ליקח בתודות קצבויה ויואז מגום, אבל מקום שחמש האמנות חרק, שרות אלמוג נהנה בו יור על העליונה, גם הספרו כמכר ות"א מרשים מניבוט.

ועוד יראר לישבתה של רות אל"י לזו: עמיקים יש היא מלחמה י"י בוד חמות שילתה קסם אפולו, ר"י אפילו "סודותה יש תימה" לו מור"י ב"ם מן החומים, "אפסוסי" כ"כ יכיל, שבוילי ארם אינו נוטן ודור, את דעתו, "הכל חיה סוכר ודור, כחרת כללית בתואס"רן: עצמיות עצמים, יקדנות כרבלת-הילת, י"י חות המפניים של צדו מלון, נבי" זה המירת של בלג, המיתל צמיר יוכלת שוכבים של כלונסאות צב"י ועם לבן מהידיים, והדימה — ד"י מה העתה הוחלף אל הערב במקום שאינו על יאור כפי" ע"י מלוקלת רופה במנש ריק ל"די משלוקים כמחבוא-לילת אקוראים קוראיה סור מות איש לעבר רעול, תכלים האמ"י רות המספוקים והאסורים, אה"ה המ"י ליש מלאת אחטא. מלי"ם, מלי"ם, כלי"ם בסות, נלחשות מפת לאונן כהש"י מלי"ם שפכסאים אור לא"ית, כמי איהו כות מיקן בציקנות ובאמרו"ח המנוג צמ"י (ע" 43).

כאן — לרבריי יש גם ריתמות ש"י להם, מנגינת-השואה כשולה גשר.

והפרה כוללת: ספיונית חרש"ל, ה" יוצאת ממשם קצויו חידו: ראש"י של צה"ל, בעריכתו אגרות-הטעם של ה" משורר ישראל זה, ראייתו שיוצאה לה מוניטין יותר משיש לה, וכי א"י רחיים רבים יותר ויכלו ליהנות ממנה. נדמה לי, כי לא נעשה דו"ההדוך כ" שעה זה ה"מסד — הוא כילו של"ג.